

PROLOG

OM ATT BLI LÄMNAD PÅ ETT HÖGT BERG

2 december 2013

Plaza de Mulas, Argentina. 4370 meter över havet.

Natten är kristallklar. Några minusgrader kallt och en stjärnhimmel som tar andan ur en. Siluetter av otroligt vackra berg omger mig. Men jag ser inget av det. Jag har ägnat natten på över 5 000 meters höjd med att kravla i och ur tältet för att spy. Det är något omständligt. Ur den tjocka dunsov-säcken, på med dunkläder och kängor för att sedan krypa ut ur tältet och kräkas. Den tunna luften gör mig andfådd innan jag samlar kraft och kryper tillbaka in i tältet och upprepar proceduren baklänges. 30 minuter senare är det dags igen. Och så håller natten på. Gång på gång. Jag har aldrig tidigare njutit mindre av en stjärnklar himmel. Morgonen är fruktansvärd och med all min viljestyrka lyckas jag ta mig ner till baslägret Plaza de Mulas igen. Jag befinner mig på Syd-amerikas högsta berg, Aconcagua, och har precis misslyckats med min förhoppning att nå toppen. Magsjukan som spridits i baslägret hann precis smitta mig och nu ligger jag här och yrar i en stålsäng i min ensamhet. Men det inte det värsta.

Det värsta är det jag behöver hantera mentalt. För tre dagar sedan så gjorde mitt livs kärlek Annelie slut med mig. I detta basläger. Jag stirrar upp i tältduken och orkar knappt ta mig ut ur tältet. Som grädde på moset är jag magsjuk och kan inte äta något. Ett telefonsamtal hem kostar 30 kronor minuten via satellit.

Det är upp till mig själv att reda upp den här soppan. Jag och Annelie har levt ihop i nästan tre år och har tillbringat de senaste åren med att äventyra över hela världen. Hon är professionell bergsbestigare och fridykare och jag är filmare. Det är en kombo som skapat en livsstil av total frihet och lycka. Men nu är det slut. Drömmen sprack. Det är dags att gå vidare på egen hand.

Redan här föds tanken på ett enklare liv. Under de fyra ensammaste dagarna i mitt liv börjar jag fantisera om ett liv utan prylar, möbler och måsten. Om ett liv där jag lever enklare, jobbar mindre och lever mer. Ju mer jag tänker på det desto mer inser jag att jag måste testa. Jag bestämmer mig för att leva som en nomad under ett år. Ett liv utan ett fast hem för att undersöka vad som händer med mig. Ett uppbrott för att försöka hitta rätt i livet. Ett år av valfrihet och upplevelser.

Ett år där jag kommer att utmana mina gränser och springa mitt första ultramarathon, hångla med en bushpilot i den indonesiska djungeln samt lyckas tjäna ett par hundra tusen kronor på några veckor efter att jag precis tagit beslutet att inte jobba så mycket. Fast det vet jag ju inte ännu förstås.

Men vi börjar från början. Som är slutet på ett annat liv.

Fortfarande glad och sambo. På väg upp till läger ett med mat några dagar innan livet tar en abrupt vändning.

